

Sygnatura akt III K 404/20

7.

8.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2021 r.

11.Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Paweł Spaleniak

Sędzia: Piotr Kurczewski

Ławnicy: Barbara Grzechowiak

Dariusz Przybylski

Anna Neugebauer

Protokolant: Marta Przybył

14.przy udziale Prokuratora: Prokuratury Rejonowej w Lesznie - J. B.

15.po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 03 marca 2021 r., 22 kwietnia 2021 r., 18 czerwca 2021 r. oraz 09 września 2021 r. w P.

16.sprawy

17.S. N.

18.syna Z. i D. z domu K., urodzonego (...) w L.

20.oskarżonego o to, że

I. w okresie od 21 października 2019 r. godzina 18:00 do dnia 22 października 2019r. godzina 04:30 w L. w mieszkaniu przy ul. (...) działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia swojej 90-letniej obłożnie chorej babci K. N., zadał jej wielokrotnie uderzenia narzędziem tępokrawędzistym w głowę, twarz, szyję, klatkę piersiową, kończyny dolne i górne powodując u niej obrażenia ciała w postaci krwiaka namózgowego prawej półkuli mózgowej nad płatami czołowym, ciemieniowym i potylicznym, ogniska stłuczenia krwotocznego kory mózgu w tym obszarze, złamania głowy żuchwy po stronie prawej, odłamania przedniej ściany kostnej przewodu słuchowego zewnętrznego prawego, podwichnięcia stawu skroniowo - żuchwowego prawego, masywnych podbiegnięć krwotocznych oraz obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki, wyłamania zębów dolnego łuku zębowego, obustronnego stłuczenia płuc, złamania żebra XI lewego, złamania kości ramiennej lewej, które to obrażenia spowodowały niewydolność wielonarządową i zgon K. N. w dniu 7 listopada 2019r.,

tj. o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

23.*****

1. oskarżonego S. N. uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 21 października 2019 r. do dnia 22 października 2019 r. w L. działając z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu 90-letniej obłożnie chorej K. N., zadał

jej wielokrotnie uderzenia narzędziem tępokrawędzistym w głowę, twarz, szyję, klatkę piersiową, kończyny dolne i górne powodując u niej obrażenia ciała w postaci krwiaka namóżgowego prawej półkuli mózgowej nad płatami czołowym, ciemieniowym i potylicznym, ogniska stłuczenia krwotocznego kory mózgu w tym obszarze, złamania głowy żuchwy po stronie prawej, odłamania przedniej ściany kostnej przewodu słuchowego zewnętrznego prawego, podwichnięcia stawu skroniowo - żuchwowego prawego, masywnych podbiegnięć krwotocznych oraz obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki, wyłamania zębów dolnego łuku zębowego, obustronnego stłuczenia płuc, złamania żebra XI lewego, złamania kości ramiennej lewej, które to obrażenia spowodowały niewydolność wielonarządową i zgon K. N. w dniu 7 listopada 2019 r., to jest przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 3 k.k. wymierza karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

2. Na podstawie art. 63 §1 kk zalicza na poczet wyżej wymierzonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 22 października 2019 r. godz. 14.10 do dnia 15 września 2021 r. godz. 14.10 i nadal;

3. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty;

30. Paweł Spaleniak Piotr Kurczewski

34.B. G.D. A. N.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 404/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	S. N.	<p>przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.</p> <p>w okresie od 21 października 2019 roku godzina 18:00 do dnia 22 października 2019 roku godzina 04:30 w L. w mieszkaniu przy ul. (...) działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia swojej 90-letniej obłożnie chorej babci K. N., zadał jej wielokrotnie uderzenia narzędziem tępokrawędzistym w głowę, twarz, szyję, klatkę piersiową, kończyny dolne i górne powodując u niej obrażenia ciała w postaci krwiaka namózgowego prawej półkuli mózgowej nad płatami czołowym, ciemieniowym i potylicznym, ogniska stłuczenia krwotocznego kory mózgu w tym obszarze, złamania głowy żuchwy po stronie prawej, odłamania przedniej ściany kostnej przewodu słuchowego zewnętrznego prawego, podwichnięcia stawu skroniowo - żuchwowego prawego,</p>	

		<p>masywnych podbiegnięć krwotocznych oraz obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki, wylamania zębów dolnego łuku zębowego, obustronnego stłuczenia płuc, złamania żebra XI lewego, złamania kości ramiennej lewej, które to obrażenia spowodowały niewydolność wielonarządową i zgon K. N. w dniu 7 listopada 2019 roku</p>	
<p>Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>S. N. mieszkał wspólnie z żoną M. N., dwójką dzieci oraz swoją babcią – 90-letnią K. N. w mieszkaniu położonym przy ul. (...) w L.. K. N. borykała się z poważnymi problemami zdrowotnymi w postaci m.in. schyłkowej niewydolności nerek (z powodu której od 2011 roku była poddawana dializom), kamicy pęcherzyka żółciowego, choroby wrzodowej żołądka, choroby uchyłkowej jelita grubego, zakrzepicy przetoki a-v na lewym ramieniu. Dodatkowo, od września 2015 roku koniecznym okazało się cewnikowanie kobiety poprzez założenie cewnika permanentnego do lewej żyły szyjnej wewnętrznej. Od około dwóch lat K. N. nie była w stanie samodzielnie wstawać z łóżka i poruszać</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. N.</p>	<p>k. 934-935 w zw. z k. 40-42, 76-78, 92, 475</p>	

<p>się po mieszkaniu. Nadto, potrzebowała ona pomocy przy najprostszych czynnościach dnia codziennego (m.in. w zakresie karmienia). Opiekę nad starszą kobietą sprawowała przede wszystkim M. N., przy czym S. N. wspierał w tym żonę i niejednokrotnie jej pomagał. Od kilku lat S. N. borykał się z problem uzależnienia od alkoholu. W dniu 21 października 2019 roku S. N. znajdował się pod wpływem alkoholu. Stan nietrzeźwości mężczyzny wyczuli jego koledzy K. W. (z którym mężczyzna o godzinie 5:00 rano jechał do pracy) oraz M. J. (który po południu odwoził go z pracy do domu), z którymi pracował w przedsiębiorstwie (...). M. N. chcąc uniknąć kłótni z mężem, zabrała dzieci i udała się do teściów – D. i Z. N. (1), aby u nich przenocować. W mieszkaniu pozostali jedynie S. N. i K. N..</p>			
<p>zeznania świadka M. N.</p>	<p>k. 941-944 w zw. z k. 7-8, 16, 34, 408-409</p>		
<p>zeznania świadka H. S.</p>	<p>k. 944-946 w zw. z k. 53-55</p>		
<p>zeznania świadka A. N. (1)</p>	<p>k. 946-947 w zw. z k. 263-264</p>		
<p>zeznania świadka E. M.</p>	<p>k. 969-971 w zw. z k. 281-282</p>		

zeznania świadka A. F.	k. 972-974 w zw. z k. 284-285		
zeznania świadka D. N. (1)	k. 974-976 w zw. z k. 312-313		
zeznania świadka R. W.	k. 1045 w zw. z k. 405-406		
zeznania świadka P. S. (1)	k. 1004-1005 w zw. z k. 462-463		
zeznania świadka M. J.	k. 1045 w zw. z k. 46-48		
zeznania świadka K. W.	k. 939 w zw. z k. 61-62		
dokumentacja medyczna pokrzywdzonej	koperty stanowiące k. 191-242, 290-298, 324- (...), k. 416-417		
K. N. na dializy przeprowadzane w Centrum Dializ nr 69 w L. trzy razy w tygodniu po cztery godziny każdy zabieg (nieprzerwanie od dnia 9 lutego 2011 roku) zawsze przyjeżdżała zadbana, a o opiekującej się nią kobiecie (tj. o M. N.) dobrze się wypowiadała. K. N. nigdy w stosunku do personelu medycznego nie zachowywała się niewłaściwie, ani też nie sprawiała żadnych szczególnych problemów, poza tymi, jakie były naturalnymi następstwami demencji starczej oraz bólu odczuwanego w związku z dializami.	zeznania świadka R. K. (1)	k. 1045 w zw. z k. 388-389	
zeznania świadka Romy S.	k. 1045 w zw. z k. 391-392		

zeznania świadka J. L.	k. 1045 w zw. z k. 394-395		
zeznania świadka B. S.	k. 1045 w zw. z k. 440-441		
pismo (...) sp. z o.o.	k. 289		
S. N. w okresie od dnia 21 października 2019 r. do dnia 22 października 2019 roku w mieszkaniu położonym przy ul. (...) w L. zadał 90-letniej obłożnie chorej K. N. wielokrotnie uderzenia narzędziem tępokrawędzistym (którym najprawdopodobniej była dłoń – bądź dłonie – zaciśnięta w pięść) w głowę, twarz, szyję, klatkę piersiową oraz kończyny dolne i górne. Zachowanie S. N. doprowadziło do powstania u K. N. obrażeń ciała w postaci krwiaka namózgowego prawej półkuli mózgowej nad płatami czołowym, ciemieniowym i potylicznym, ogniska stłuczenia krwotocznego kory mózgu w tym obszarze, złamania głowy żuchwy po stronie prawej, odłamania przedniej ściany kostnej przewodu słuchowego zewnętrznego prawego, podwichnięcia prawego stawu skroniowo-żuchwowego, masywnych podbiegnięć krwotocznych oraz obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki, wyłamania zębów dolnego łuku zębowego, obustronnego stłuczenia	wyjaśnienia oskarżonego S. N.	k. 934-935 w zw. z k. 40-42, 76-78, 92, 475	

<p> pluc, złamania żebra XI lewego oraz złamania lewej kości ramiennej. W chwili zdarzenia S. N. działał z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu K. N.. Podczas zadawania ciosów, K. N. znajdowała się w pozycji leżącej. Stan zdrowia K. N. – osoby obłożnie chorej, niewstającej samodzielnie z łóżka – uniemożliwiał jej zarówno podjęcie skutecznej obrony, jak i ucieczki. S. N. nie wezwał pomocy medycznej do K. N.. Zamiast tego, w godzinach wczesnoporannych udał się do pracy. Wcześniej jednak, usiłując zatrzeć ślady, mężczyzna wyprał zaplamioną krwią pościel K. N. w postaci prześcieradła i poszewki od poduszki. </p>			
zeznania świadka M. N.	k. 941-944 w zw. z k. 7-8, 16, 34, 408-409		
opinia lekarska	k. 6		
protokoły oględzin pokrzywdzonej wraz z dokumentacją zdjęciową	k. 10-15a, 431-434		
protokół oględzin zewnętrznych i sekcji zwłok wraz z dokumentacją zdjęciową	k. 305-308, koperta stanowiąca k. 452		

<p>pisemne opinie dotyczące przyczyny śmierci pokrzywdzonej wraz z uzupełniającą opinią ustną</p>	<p>k. 323, 454-457, 976-979</p>		
<p>protokoły oględzin miejsca zdarzenia</p>	<p>k. 17-24e, 434-435</p>		
<p>W dniu 22 października 2019 roku w godzinach porannych, gdy M. N. wróciła do mieszkania przy ul. (...) w L. i zobaczyła, że K. N. jest cała zasiniona i zakrwawiona, wezwała na pomoc załogę pogotowia ratunkowego wskazując, że starsza kobieta najprawdopodobniej została pobita przez jej męża S. N.. Na miejscu zdarzenia poza ratownikami medycznymi zjawili się również funkcjonariusze Policji w osobach sierż. M. G. (1) i sierż. szt. Ł. K., z uwagi na fakt zawiadomienia Policji przez dyspozytora pogotowia ratunkowego. K. N., po udzieleniu jej pomocy przez załogę pogotowia ratunkowego w składzie (...), A. P. i W. W., została przetransportowana do Wojewódzkiego Szpitala (...) w L.. Na miejscu zdarzenia poza M. N. byli również D. i Z. N. (2). Funkcjonariusze Policji nie zastali natomiast S. N., który według relacji M. N. miał udać się do pracy. Mężczyzna został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w</p>	<p>zeznania świadka M. N.</p>	<p>k. 941-944 w zw. z k. 7-8, 16, 34, 408-409</p>	

osobach P. S. (2), P. T. i W. A. o godzinie 14:10 dnia 22 października 2019 roku w miejscu zatrudnienia – hurtowni (...) z siedzibą przy ul. (...) w miejscowości D..			
zeznania świadka Ł. K.	k. 937 w zw. z k. 35-36		
zeznania świadka M. G. (1)	k. 1002-1003 w zw. z k. 309-310		
zeznania świadka P. S. (2)	k. 937-938 w zw. z k. 64-65		
zeznania świadka P. T.	k. 939-940 w zw. z k. 67-68		
zeznania świadka P. K.	k. 1044-1045 w zw. z k. 385-386		
zeznania świadka A. P.	k. 1003 w zw. z k. 418-419		
zeznania świadka W. W.	k. 1003-1004 w zw. z k. 421-422		
nagranie z numeru alarmowego koperta stanowiąca	k. 254		
nagranie z przyjęcia zgłoszenia ratowniczego wraz z protokołem oględzin	koperta stanowiąca k. 540, k. 541-542		
protokół zatrzymania	k. 4		
Doznane w wyniku zachowania S. N. przez K. N. obrażenia ciała spowodowały niewydolność wielonarządową, na skutek której 90-letnia	pisemne opinie dotyczące przyczyny śmierci pokrzywdzonej wraz z uzupełniającą opinią ustną	k. 323, 454-457, 976-979	

kobieta zmarła w dniu 7 listopada 2019 roku.			
S. N. nie jest osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo. Powołani w sprawie biegli z zakresu psychiatrii i psychologii stwierdzili jedynie występowanie u mężczyzny uzależnienia od alkoholu. In tempore criminis S. N. mógł rozpoznać znaczenie podejmowanego czynu i pokierować swoim postępowaniem. Przyjmując, iż w chwili zdarzenia mężczyzna był w stanie nietrzeźwości alkoholowej, to był to stan zwykłej nietrzeźwości, stąd brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności S. N. w myśl regulacji pomieszczonych w art. 31 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k.k.	opinia sądowo-psychiatryczna	k. 496-499, 510-513	
opinia z zakresu elektroencefalografii klinicznej	k. 630		
opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna	k. 639-721		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.2.1.	S. N.	przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w okresie od 21 października 2019 roku godzina 18:00 do dnia 22 października 2019 roku godzina 04:30 w L. w mieszkaniu przy ul. (...) działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia swojej 90-letniej obłożnie chorej babci K. N., zadał jej wielokrotnie uderzenia narzędziem tępokrawędzistym w głowę, twarz, szyję, klatkę piersiową, kończyny dolne i górne powodując u niej obrażenia ciała w postaci krwiaka namóżgowego prawej półkuli mózgowej nad płatami czołowym, ciemieniowym i potylicznym, ogniska stłuczenia krwotocznego kory mózgu w tym obszarze, złamania głowy żuchwy po stronie prawej, odłamania przedniej ściany kostnej przewodu słuchowego zewnętrznego prawego, podwichnięcia stawu skroniowo - żuchwowego prawego, masywnych podbiegnięć krwotocznych oraz obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki, wylamania zębów dolnego łuku zębowego, obustronnego stłuczenia płuc, złamania żebra XI lewego, złamania kości ramiennej lewej, które to obrażenia spowodowały niewydolność wielonarządową i zgon K.	
--------	--------------	---	--

		N. w dniu 7 listopada 2019 roku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<ul style="list-style-type: none"> S. N. w okresie od dnia 21 października 2019 roku do dnia 22 października 2019 roku działał z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia swojej 90-letniej obłożnie chorej babci K. N.. K. N. od wielu lat znęcała się psychicznie nad M. N., która dopiero po jakimś czasie powiedziała o tym S. N.. Po zdarzeniu zaistniałym w okresie od dnia 21 października 2019 roku do dnia 22 października 2019 roku S. N. poza pościelą zmienił również K. N. koszulę nocną. 	wyjaśnienia oskarżonego S. N.	k. 934-935 w zw. z k. 40-42, 76-78, 92, 475	
zeznania świadka M. N.	k. 941-944 w zw. z k. 7-8, 16, 34, 408-409		
pisemne opinie dotyczące przyczyny śmierci pokrzywdzonej wraz z uzupełniającą opinią ustną	k. 323, 454-457, 976-979		
2. OCena DOWOdów			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1.-1.2.1.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. N.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego S. N. oceniono jako wiarygodne w zakresie, w jakim przyznał się do spowodowania u pokrzywdzonej K. N. ujawnionych i opisanych w postawionym mu zarzucie obrażeń ciała, poprzez wielokrotne uderzanie jej rękoma. Opiniujący w sprawie biegli potwierdzili zresztą, że obrażenia K. N. powstały przy użyciu narzędzia tępokrawędzistego, którym mogła być ludzka pięść (k. 456). Za odpowiadające prawdzie uznano także wyjaśnienia oskarżonego, w których potwierdził stan swojej nietrzeźwości w czasie zdarzenia, albowiem już choćby z zeznań świadków M. N., M. J., K. W., A. N. (1), P. S. (1) i H. S. wynikało, że S. N. w dniu 21 października 2019 roku znajdował się pod wpływem alkoholu. W toku całego postępowania S. N. konsekwentnie wskazywał, iż nie działał z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia K. N.. Przedmiotowemu oświadczeniu oskarżonego dano wiarę przede wszystkim z uwagi na treść wydanej przez biegłych dr</p>	

n. med. K. K. i lek. P. P. opinii, w świetle której u pokrzywdzonej K. N. w wyniku doznanych obrażeń rozwijała się niewydolność krążeniowo-oddechowa, która w konsekwencji doprowadziła do jej zgonu (k. 976-978). Choć zatem istnienie związku przyczynowo-skutkowego między obrażeniami doznanymi przez pokrzywdzoną, a jej śmiercią nie budziło wątpliwości, to jednak brak było podstaw ku temu, aby przypisać S. N. zrealizowanie znamienia strony podmiotowej zbrodni z art. 148 § 1 k.k. (szczegółowo w tym przedmiocie w dalszej części uzasadnienia). W konsekwencji jego wyjaśnieniom o braku bezpośredniego zamiaru pozbawienia życia K. N. dano wiarę. Odnośnie natomiast zachowania oskarżonego po badanym zdarzeniu jako prawdziwe uznano podjęcie przez niego działań stanowiących zacieranie śladów przestępstwa, a polegających na wypraniu pościeli, w której leżała pokrzywdzona oraz częściowe usunięcie śladów krwi. Powyższe wyjaśnienia oskarżonego potwierdziły wyniki oględzin miejsca zdarzenia (k. 17-24e, 434-435). Wypranie pościeli potwierdziła w swoich zeznaniach M. N., przy czym z uwagi na ich treść

		<p>odmówiono oskarżonemu wiary co do tego, że zmienił pokrzywdzonej koszulę nocną, ponieważ jego żona nie miała wątpliwości, iż K. N. w dniu 22 października 2019 roku miała na sobie tę samą piżamę, co w dniu 21 października 2019 roku (k. 8, 16v). Kontynuując wskazać należy, że za bezsporną uznano kwestię uzależnienia oskarżonego od alkoholu. Na miano wiarygodnych zasługiwały także wyjaśnienia oskarżonego dotyczące wspierania przez niego żony M. N. w opiece nad K. N.. Za szczere uznano również wyrażenie przez S. N. skruchy za popełnione przestępstwo. Powyższe wyjaśnienia oskarżonego, jako spójne i logiczne, a nadto zbieżne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym wykorzystano do zrekonstruowania stanu faktycznego oraz wydania rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności karnej.</p>	
<p>zeznania świadków: Ł. K., M. G. (1), P. S. (2), P. T.</p>	<p>Zeznania funkcjonariuszy Policji w osobach Ł. K. i M. G. (1) uznano za w całości wiarygodne, albowiem w sposób szczegółowy, spójny i logiczny opisali okoliczności przeprowadzenia interwencji w mieszkaniu S. N. i ujawnienia pobitej K. N.. Na szczególną uwagę zasługiwały zeznania świadków, w</p>		

których podali, że twarz pokrzywdzonej była „cała koloru fioletowego, miała liczne zadrapania na twarzy i widoczna była krew na policzkach jak również na materacu w okolicach głowy (...) nie widziałem czy miała otwarte oczy z uwagi na silną opuchliznę twarzy” (k. 35v); „Widziałem jej twarz która była zakrwawiona i sina, koloru sino-czerwonego (...)” (k. 309v), co jednoznacznie świadczy o stanie, do którego oskarżony swoim zachowaniem doprowadził 90-letnią kobietę. Z kolei zeznania funkcjonariuszy Policji w osobach P. S. (2) i P. T. uznano za wiarygodne w zakresie, w jakim opisali okoliczności zatrzymania oskarżonego w dniu 22 października 2019 roku w miejscu jego zatrudnienia. Informacje przekazane przez wymienionych funkcjonariuszy Policji znalazły pełne potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach, zwłaszcza w sporządzonych na miejscu zdarzenia protokołach, jak również w zeznaniach załogi pogotowia ratunkowego (zwłaszcza P. K. i A. P.). Dlatego też uznano wymienionych świadków za pełnowartościowe osobowe źródła dowodowe.

zeznania świadków: P. K.,
A. P., W. W.

Za pełnowartościowe dowody uznano zeznania członków załogi pogotowia ratunkowego, którzy w dniu 22 października 2019 roku udzielili pokrzywdzonej pierwszej pomocy medycznej na miejscu zdarzenia, a następnie przetransportowali ją do szpitala. Relacje wymienionych świadków były szczegółowe, spójne i logiczne, a nadto wzajemnie ze sobą zbieżne. Informacje przekazane przez tych świadków w toku postępowania znalazły również potwierdzenie w złożonej do akt dokumentacji medycznej pokrzywdzonej K. N. oraz dokumentacji zdjęciowej, dlatego też brak było podstaw, aby podważyć ich prawdziwość. Na szczególną uwagę zasługiwały zeznania świadków, w których podali, że „Pamiętam, że pacjentka ta była bardzo mocno posiniaczona. (...) Chcę powiedzieć, że ja pracuję już od wielu lat i po raz pierwszy widziałem osobę tak bardzo pobitą. Ujął bym to nawet tak, że ta pani była skatowana. Jej twarz była jednym wielkim siniakiem. Jako osoba obłożnie chora, leżąca nie miała możliwości aby się bronić.” (k. 385v-386), „Pacjentka miała obrzękniętą twarz, twarz była w kolorze sino – czerwonym, w okolicach

	<p>żuchwy, właściwie cała głowa była w takim kolorze. Mi trudno było przejść nad tym do porządku dziennego. Staruszka była osobą leżącą, dializowaną.” (k. 418v) co jednoznacznie świadczy o stanie, do którego oskarżony swoim zachowaniem doprowadził 90-letnią K. N.. Zeznania członków załogi pogotowia ratunkowego włączono w poczet materiału dowodowego, na którym oparto się rozstrzygając w przedmiocie odpowiedzialności karnej S. N..</p>	
<p>zeznania świadków: M. N., H. S., A. N. (1), E. M., A. F., D. N. (1), R. W., P. S. (1), M. J., K. W.</p>	<p>Żaden z wymienionych świadków nie był obecny na miejscu zdarzenia, przez co nie posiadał wiedzy o jego przebiegu. Za wiarygodne uznano zeznania M. N., M. J., K. W., A. N. (1), P. S. (1) i H. S., w których potwierdzili znajdowanie się przez S. N. w dniu 21 października 2019 roku pod wpływem alkoholu. W świetle relacji wymienionych osób bezspornym było również uzależnienie oskarżonego od alkoholu. Co do zasady za prawdziwe uznano zeznania świadków dotyczące dotychczasowej prawidłowej postawy oskarżonego zarówno względem innych osób, jak i względem pokrzywdzonej (zwłaszcza co do wspierania M. N. w opiece nad K. N.), przy czym z uwagi na sytuację,</p>	

w jakiej wymienieni świadkowie (będący bądź to członkami rodziny oskarżonego, bądź też jego znajomymi) składali zeznania dostrzeżono, iż mogli oni celowo starać się przedstawiać S. N. w jak najkorzystniejszym świetle – akcentując przy tym trudny charakter K. N., bądź traumę S. N. z dzieciństwa – aby poprawić jego sytuację procesową. Podkreślić przy tym trzeba, że świadek M. N., która na co dzień opiekowała się pokrzywdzoną (a więc posiadała najdokładniejszą wiedzę odnośnie jej zachowania) zwróciła jedynie uwagę na to, że starszej kobiecie zdarzały się zaniki pamięci, a czasami krzyczała, ponieważ chciała opuścić łóżko, z którego od około dwóch lat już nie wstawała samodzielnie. W konsekwencji należało przyjąć, że oskarżony nie miał żadnych obiektywnych podstaw ku temu, aby pobić K. N.. Dopiero na późniejszym etapie postępowania M. N. zaczęła wskazywać na agresję i autoagresję ze strony K. N., mającą polegać na uderzaniu się różnymi rzeczami oraz uderzaniem głową w raszki od łóżka z powodu braku dalszej chęci do życia (k. 409). Równolegle M. N. zaczęła rozwijać temat związany z dzieciństwem oskarżonego i sytuacjami

przemocowymi, jakich miał on, jego rodzeństwo i matka doznawać ze strony ojca nadużywającego alkoholu, w którego obronie zawsze jednak miała stawać K. N., co było przedmiotem urazy do niej ze strony S. N.. Przedmiotowe okoliczności – choć prawdopodobne – uznano bardziej za wyraz dążenia przez M. N. do polepszenia sytuacji procesowej jej męża i uchronienia go od grożącej mu odpowiedzialności karnej. Podkreślić bowiem należy, iż niezależnie od zdarzeń z przeszłości, zachowania podjętego przez S. N. względem K. N. nie można w żaden sposób usprawiedliwiać, ani tłumaczyć rzekomo tłumioną przez lata urazą (której istnieniu oskarżony zresztą zaprzeczył już w pierwszych złożonych wyjaśnieniach – k. 41).

zeznania świadków: R. K. (1), Romy S., J. L., B. S.

Zeznania wymienionych świadków – personelu medycznego – uznano w całości za wiarygodne w zakresie, w jakim na podstawie posiadanej wiedzy opisali stan zdrowia pokrzywdzonej oraz dolegliwości, z jakimi się zmagала. Bezsprzeczne było, że pomimo zaawansowanego wieku podczas wykonywanych badań K. N. nie zachowywała się niewłaściwie, ani też

	<p>nie sprawiała żadnych szczególnych problemów poza tymi, jakie były naturalnymi następstwami demencji starczej i bólu odczuwanego w związku z dializami. Świadkowie zwrócili przy tym uwagę, że pokrzywdzona zawsze była zadbana, a o opiekującej się nią kobiecie (tj. o M. N.) dobrze się wypowiadała, nie uskarżając się przy tym w żaden sposób na pozostałych członków jej rodziny.</p>	
<p>pisemne opinie dotyczące przyczyny śmierci pokrzywdzonej wraz z uzupełniającą opinią ustną</p>	<p>Sąd ocenił przedmiotowe dowody z dokumentów – uzupełnione ustnie przez biegłego dr n. med. K. K. na rozprawie głównej przeprowadzonej w dniu 22 kwietnia 2021 roku – jako w całości wiarygodne, albowiem ich treść była jasna, pełna i pozbawiona wewnętrznych sprzeczności, a nadto opracowana na podstawie specjalistycznej wiedzy posiadanej przez biegłych dr n. med. K. K. i lek. P. P.. W oparciu o przedmiotowe dowody możliwym było dokonanie ustaleń co do rodzaju i wielkości doznanych przez pokrzywdzoną K. N. obrażeń ciała oraz mechanizmu ich powstania (za pomocą narzędzia tępokrawędzistego, jakim mogła być ludzka pięść, przy czym pokrzywdzona w chwili</p>	

otrzymywania ciosów pozostawała w pozycji leżącej), a także skutku, jaki finalnie wywołały. Opiniując uzupełniająco biegły dr n. med. K. K. wskazał że, biorąc pod uwagę rozmieszczenie i liczbę, a zwłaszcza charakter ognisk krwotocznych i stłuczenia mózgu nie można mówić o ich samoistności przy takim ich rozmiarze i rozmieszczeniu. W konsekwencji wysoce nieprawdopodobnym jest by ujawnione u pokrzywdzonej K. N. obrażenia zostały spowodowane mechanicznie samouszkodzenia (samookaleczenia). Warto przy tym odnotować, że S. N. w złożonych wyjaśnieniach wykluczył możliwość samoczynnego powstania obrażeń u K. N. („Nie zdarzyło się w ostatnim czasie, aby ona czy spadła czy przewróciła się, bo tak jak powiedziałem od roku już praktycznie nie chodzi, jak chodziła to zdarzało się że się przewracała i gdzieś się uderzyła.” – k. 78). Biegły dodatkowo zwrócił uwagę na fakt, iż skoro u pokrzywdzonej ujawniono liczne złamania, to świadczy to o tym, że ciosy były zadawane ze znaczną siłą. Bezspornym przy tym pozostaje związek przyczynowo-skutkowy między obrażeniami doznanymi

	<p>przez pokrzywdzoną, a jej śmiercią. Na skutek bowiem doznanych obrażeń rozwijała się niewydolność krążeniowo-oddechowa, która w konsekwencji doprowadziła do zgonu (k. 976-978).</p>	
<p>notatki urzędowe (k. 1, 2, 3, 25, 26, 32, 39, 74, 81, 108, 447); protokół zatrzymania (k. 4); opinia lekarska (k. 6); protokoły oględzin pokrzywdzonej wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 10-15a, 431-434); protokoły oględzin miejsca zdarzenia (k. 17-24e, 434-435); protokół oględzin oskarżonego wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 27-28); protokoły zatrzymania rzeczy wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 29-31a, 50-52, 57-59, 103-105); raporty policyjne (k. 33, 438, 439, 448-481); informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 38, 272, 744, 838-840); opinie z zakresu informatyki (k. 110-143, 150-183, 249-252); protokół przeszukania (k. 145-147); pisma Wojewódzkiego Szpitala (...) w L. (k. 190, 278); dokumentacja medyczna pokrzywdzonej (koperty stanowiące k. 191-242, 290-298, 324-..., k. 416-417); nagranie z numeru alarmowego (koperta stanowiąca k. 254); pismo (...) sp. z o.o. (k. 289); protokół</p>		

ogłędzin zewnętrznych i sekcji zwłok wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 305-308, koperta stanowiąca k. 452); informacje udzielone przez operatorów sieci komórkowych wraz z protokołami ogłędzin (k. 488-495, 599-600, 601-602, 603-607, 614-615, 616-617); opinia sądowo-psychiatryczna (k. 496-499, 510-513); opinia pracodawcy oskarżonego (k. 524); wywiad środowiskowy (k. 528); dane z systemu RUDA (koperty stanowiące k. 503a, 533a, 612); pismo Wojewódzkiego Centrum (...) (k. 538); karta zlecenia wyjazdu ratowniczego (k. 539); nagranie z przyjęcia zgłoszenia ratowniczego wraz z protokołem ogłędzin (koperta stanowiąca k. 540, k. 541-542); opinia z zakresu elektroencefalografii klinicznej (k. 630); opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna (k. 639-721);

Za wiarygodne uznano dokumenty załączone do akt sprawy, albowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez obowiązujące przepisy. Brak było podstaw ku temu, aby podważyć ich autentyczność, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

<p>Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron procesowych, a i z urzędu nie ujawnił się ku temu żaden powód. Szczególne znaczenie miały opinie sporządzone przez powołanych w toku postępowania biegłych, zwłaszcza biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, którzy jednoznacznie wypowiedzieli się na temat poczytalności oskarżonego w chwili czynu i to pomimo rozpoznanego u niego uzależnienia od alkoholu, czy też przyjęci, iż w chwili czynu był on pod jego wpływem.</p>			
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.1.-1.2.1.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. N.</p>	<p>W toku całego postępowania S. N. utrzymywał, że nie pamięta przebiegu zdarzenia i nie jest w stanie sobie go przypomnieć, przez co może jedynie na podstawie swoich domysłów i powołania się na zachowanie jego ojca po spożyciu alkoholu opisać własne postępowanie. Chociaż w świetle zasad</p>	

doświadczenia życiowego nie pamięć oskarżonego S. N. można uznać do pewnego stopnia za prawdziwą (tj. niepowołaną celowo na potrzeby prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego), to jednak na miano wiarygodnych nie zasługiwały jego wyjaśnienia, w których usiłował wytłumaczyć i usprawiedliwić swoje zachowanie podjęte względem K. N.. Stanowczo i wyraźnie podkreślić bowiem należy, iż niezależnie od negatywnych przeżyć oskarżonego, jakich doznał on w dzieciństwie ze strony jego ojca (jakie jedynie częściowo potwierdzili przesłuchani w sprawie członkowie rodziny N.), nie miał absolutnie żadnych powodów, aby zachować się względem pokrzywdzonej w ujawniony w trakcie procesu sposób. Ewentualny bowiem brak wsparcia ze strony K. N., czy nawet „branie strony” ojca oskarżonego, bądź też „utrudnianie życia” matce oskarżonego poprzez „wkładanie szpilki, że nie umie gotować” (k. 41) nie stanowią żadnego usprawiedliwienia dla zachowania oskarżonego podjętego w okresie od 21 do 22 października 2019 roku. S. N. jako dorosły mężczyzna, mąż

i ojciec dwójki dzieci mógł bowiem szczerze porozmawiać z K. N. (i to jeszcze kiedy była ona w pełni sprawna i świadoma) oraz swoim ojcem o zdarzeniach z przeszłości, jeżeli pomimo upływu czasu nadal stanowiły dla niego ciężar. Nic nie stało przy tym na przeszkodzie, aby w tego rodzaju rozmowie uczestniczył specjalista z zakresu psychologii, bądź też aby oskarżony indywidualnie udał się do niego na odpowiednią terapię. Sprowadzanie zaś przez S. N. swojego zachowania względem K. N. do „jakiegoś impulsu alkoholowego” (k. 77) jawi się jako całkowicie nieuprawnione, nieprzekonujące i ewidentnie przygotowane wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania celem złagodzenia grożącej mu odpowiedzialności karnej. Oskarżony dobrowolnie wprowadził się w stan nietrzeźwości, a w dniu 21 października 2019 roku nie miał on po raz pierwszy kontaktu z alkoholem. Tym samym, skoro S. N. znał działanie alkoholu na jego organizm, to nie powinien w ogóle po niego sięgać jeśli owo działanie mogłoby być negatywne. Jednocześnie za wyraz przyjętej przez oskarżonego linii obrony uznano twierdzenie, o rzekomym psychicznym znęcaniu się K. N. nad

jego żoną M. N. (k. 935),
albowiem sama M. N. w
ogóle tego nie potwierdziła
w złożonych zeznaniach.
Stawianie pokrzywdzonej
w negatywnym świetle
tylko celem
usprawiedliwienia
własnego zachowania
przez oskarżonego uznać
trzeba nie tylko za
nieuprawnione, ale –
w świetle ujawnionych
okoliczności stanu
faktycznego – wręcz
za karygodne. Na
miano wiarygodnych nie
zasługiwały przy tym
wyjaśnienia S. N.,
w których usiłował
wytłumaczyć niewezwanie
do pokrzywdzonej pomocy
medycznej. Twierdzenie
przez oskarżonego –
w pełni poczytalnego,
co jednoznacznie zostało
stwierdzone przez
opiniujących w sprawie
biegłych z zakresu
psychiatrii i psychologii (k.
721) – że brak wezwania
pogotowia ratunkowego
był spowodowany atakiem
paniki (k. 41v), czy też
brakiem pomyślenia o tym
(k. 41, 77), nie zasługuje
na uwzględnienie.
Konkludując, powyższym
wyjaśnieniom
oskarżonego S. N. nie
dano wiary, albowiem
były one nielogiczne,
nieprzekonujące i
sprzeczne z pozostałym
zebrany w sprawie
materiałem dowodowym.
Niewątpliwie rzeczony
wyjaśnienia zostały celowo
przygotowane przez
oskarżonego na potrzeby

		niniejszego postępowania, aby złagodzić grożącą mu odpowiedzialność karną.
<p>zeznania świadka A. N. (2) k. 1045 w zw. z k. 244-245</p> <p>zeznania świadka M. S. k. 1045 w zw. z k. 256-257</p> <p>zeznania świadka M. G. (2) k. 1045 w zw. z k. 269</p> <p>zeznania świadka R. K. (2) k. 1045 w zw. z k. 459-460</p> <p>zeznania świadka I. N. k. 1045 w zw. z k. 482-483</p> <p>zeznania świadka D. N. (2) k. 1045 w zw. z k. 596-597</p> <p>Zeznania świadków pominięto, jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem w ogóle nie posiadali wiedzy o badanym zdarzeniu, ani też nie byli w stanie wypowiedzieć się o sytuacji rodzinnej oskarżonego w zakresie jego relacji z pokrzywdzoną (zwłaszcza w ostatnim czasie), czy też o jego uzależnieniu od alkoholu.</p>		
zeznania świadka Z. N. (1) k. 1045 w zw. z k. 73	Z. N. (1) korzystając z przysługującego mu prawa – jako ojciec oskarżonego – odmówił złożenia zeznań.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU		

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
x	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1	S. N.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przeprowadzone w niniejszym procesie postępowanie dowodowe pozwoliło na poczynienie jednoznacznych i niewątpliwych ustaleń, iż oskarżony S. N. w okresie od dnia 21 października 2019 roku do dnia 22 października 2019 roku w mieszkaniu położonym przy ul. (...) w L. działając z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu 90-letniej obłożnie chorej K. N., zadał jej wielokrotnie uderzenia narzędziem tępokrawędzistym w			

głowę, twarz, szyję, klatkę piersiową, kończyny dolne i górne, powodując u niej obrażenia ciała w postaci krwiaka namózgowego prawej półkuli mózgowej nad płatami czołowym, ciemieniowym i potylicznym, ogniska stłuczenia krwotocznego kory mózgu w tym obszarze, złamania głowy żuchwy po stronie prawej, odłamania przedniej ściany kostnej przewodu słuchowego zewnętrznego prawego, podwichnięcia stawu skroniowo-żuchwowego prawego, masywnych podbiegnięć krwotocznych oraz obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki, wylamania zębów dolnego łuku zębowego, obustronnego stłuczenia płuc, złamania żebra XI lewego, złamania kości ramiennej lewej, które to obrażenia spowodowały niewydolność wielonarządową i zgon K. N. w dniu 7 listopada 2019 roku. Zachowanie oskarżonego S. N. zrealizowało zatem ustawowe znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k., nie zaś pierwotnie zarzuconej mu w akcie oskarżenia zbrodni z art. 148 § 1 k.k. Rzeczony ustalenie legło u podstaw zmiany zarówno opisu czynu oskarżonego, jak i jego kwalifikacji prawnej (szczegółowo w

tym przedmiocie w dalszej części uzasadnienia).

Przestępstwo stypizowane w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k. polega m.in. na umyślnym spowodowaniu choroby realnie zagrażającej życiu, następstwem której jest śmierć człowieka. „Chorobą realnie zagrażającą życiu” jest choroba mogąca w sposób rzeczywisty i jednoznaczny spowodować zagrożenie dla życia ludzkiego, a więc upośledzenie funkcjonowania organizmu, które grozi zejściem śmiertelnym ofiary w bliskiej lub nawet dalszej perspektywie czasowej (M. Szwarczyk [w:] T. Bojarski [red.] Kodeks karny. Komentarz, Lex 2016, do art. 156 k.k.; V. Konarska-Wrzošek [red.] Kodeks karny. Komentarz, Lex 2020, do art. 156 k.k.). Chodzi zatem o poważne zaburzenia podstawowych czynności układów narządów, np. ośrodkowego układu nerwowego, układu oddechowego lub układu krążenia, z powodu których te czynności w każdej chwili mogą ustać, skutkując śmiercią człowieka (K. Wiak [w:] A. Grześkowiak, K. Wiak [red.] Kodeks karny. Komentarz, Legalis 2021, do art. 156 k.k.). W przypadku wielości obrażeń nie należy rozpatrywać ich

indywidualnie, lecz łącznie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 2 czerwca 1999 roku, I AKa 24/99, Legalis nr 45291). Przestępstwo określone w art. 156 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym. Sprawca musi obejmować świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby i chcieć takiego skutku albo na nastąpienie takiego skutku się godzić. Postać ciężkiego uszkodzenia ciała, wymieniona w art. 156 § 1 pkt 1 lub 2, nie musi już być sprecyzowana w świadomości sprawcy. Objęcie zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przyjąć może więc postać zamiaru ogólnego. Na wystąpienie takiego zamiaru wskazywać będzie m.in. sposób działania sprawcy, użyte przez niego narzędzie, stosunek do osoby pokrzywdzonej (A. Zoll [w:] W. Wróbel, A. Zoll [red.] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a k.k., Lex 2017, do art. 156 k.k.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 lutego 2002 roku, II AKa 18/02, Lex nr 103073; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia

28 stycznia 2016 roku, II AKa 1/16, Lex nr 2022469). Zbrodnię z art. 156 § 3 k.k. charakteryzuje kombinowana (mieszana) strona podmiotowa. Spowodowanie skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu musi być objęte umyślnością (zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym), natomiast dalszy skutek, jakim jest następstwo w postaci śmierci ofiary, musi być spowodowane nieumyślnie. Ta nieumyślność w zakresie spowodowanego następstwa odróżnia odmianę kwalifikowaną przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. od typu przestępstwa zabójstwa z art. 148 § 1 k.k. (V. Konarska-Wrzosek [red.] Kodeks karny. Komentarz, Lex 2020, do art. 156 k.k.).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczno-prawne na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budziło wątpliwości, że S. N. w okresie od dnia 21 października 2019 roku do dnia 22 października 2019 roku w mieszkaniu położonym przy ul. (...) w L., będąc pod wpływem alkoholu, posługując się narzędziem tępokrawędzistym (najprawdopodobniej dłonią zaciśniętą w pięść, bądź też dłońmi

zaciśniętymi w pięści), zadał 90-letniej obłożnie chorej K. N. (gdy ta leżała na łóżku, z którego nie wstawała samodzielnie od około 2 lat) ze znaczną siłą wielokrotnie uderzenia w głowę, w twarz, w szyję, w klatkę piersiową oraz w kończyny górne i dolne. Skutkiem przedmiotowego zachowania oskarżonego S. N. było powstanie u pokrzywdzonej K. N. szeregu obrażeń ciała w postaci krwiaka namózgowego prawej półkuli mózgowej nad płatami czołowym, ciemieniowym i potylicznym, ogniska stłuczenia krwotocznego kory mózgu w tym obszarze, złamania głowy żuchwy po stronie prawej, odłamania przedniej ściany kostnej przewodu słuchowego zewnętrznego prawego, podwichnięcia stawu skroniowo-żuchwowego prawego, masywnych podbiegnięć krwotocznych oraz obrzęku tkanek miękkich twarzoczaszki, wylamania zębów dolnego łuku zębowego, obustronnego stłuczenia płuc, złamania żebra XI lewego, złamania kości ramiennej lewej. Przedmiotowe obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonej K. N., które finalnie spowodowały niewydolność

wielonarządową i jej zgon w dniu 7 listopada 2019 roku. Powyższe ustalono przede wszystkim na podstawie sformułowanych przez biegłych dr n. med. K. K. i lek. P. P. wniosków w ramach sporządzonych w toku postępowania dwóch pisemnych opiniach, uzupełnionych następnie ustnie na rozprawie głównej przeprowadzonej w dniu 22 kwietnia 2021 roku (k. 323, 454-457, 976-979). To właśnie rzeczona opinia główna (uzupełniona pisemnie, a następnie ustnie), poza wiarygodną częścią wyjaśnień oskarżonego, przekonuje o istnieniu związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego S. N., a doznanymi przez pokrzywdzoną K. N. obrażeniami ciała. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż biegły dr n. med. K. K. wyraźnie i kategorycznie wykluczył możliwość samoczynnego powstania stwierdzonych u pokrzywdzonej obrażeń ciała (np. w drodze samookaleczenia), co zresztą na etapie postępowania przygotowawczego przyznał sam oskarżony (k. 78). W konsekwencji nie było żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony S. N. swoim zachowaniem wypełnił stronę przedmiotową czynu zabronionego z art.

156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k.

Kontynuując wskazać należy, że na podstawie zebranego w sprawie i ocenionego wnikliwie materiału dowodowego ustalono w sposób jednoznaczny, iż oskarżony S. N. swoim zachowaniem zrealizował znamię strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. W okresie od dnia 21 października 2019 roku do dnia 22 października 2019 roku oskarżony działał bowiem z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu 90-letniej obłożnie chorej K. N., tzn. przewidując możliwość jego spowodowania, godził się na to (art. 9 § 1 k.k.). O powyższym świadczy wielość zadanych przez oskarżonego uderzeń pokrzywdzonej, ich umiejscowienie w kilku miejscach na jej ciele (na głowie, twarzy, szyi, klatce piersiowej, kończynach górnych i kończynach dolnych), jak również znaczna siła, z jaką owe uderzenia zostały zadane. Opiniując uzupełniająco na rozprawie głównej przeprowadzonej w dniu 22 kwietnia 2021 roku biegły dr n. med. K. K. wyraźnie podkreślił, iż skoro u pokrzywdzonej

stwierdzono złamanie, to siła uderzeń musiała być znaczna (k. 977). O skali doznanych przez K. N. obrażeń ciała świadczy również treść złożonych do akt protokołu oględzin jej ciała wraz z dołączoną dokumentacją zdjęciową (k. 10-15a, 431-434) oraz protokołu oględzin zewnętrznych i sekcji zwłok (k. 305-308, koperta stanowiąca k. 452), jak również bardzo wymowne zeznania ratowników medycznych – P. K. (k. 1044-1045 w zw. z k. 385-386) i A. P. (k. 1003 w zw. z k. 418-419) oraz interweniujących na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy Policji w osobach Ł. K. (k. 937 w zw. z k. 35-36) i M. G. (1) (k. 1002-1003 w zw. z k. 309-310). Oskarżony S. N. w pełni zdawał sobie sprawę ze znaczenia podejmowanego względem pokrzywdzonej działania i chciał je zrealizować, godząc się przy tym na możliwość zaistnienia skutku tego działania. Opiniujący w niniejszej sprawie biegli z zakresu psychiatrii i psychologii nie mieli żadnych wątpliwości co do tego, że S. N. *in tempore criminis* mógł rozpoznać znaczenie podejmowanego czynu i pokierować swoim postępowaniem, zaś jeśli w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości alkoholowej, to był to stan zwykłej nietrzeźwości,

stąd brak jest podstaw do kwestionowania jego poczytalności w myśl regulacji pomieszczonych w art. 31 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k.k. (k. 639-721). Jednocześnie podkreślić należy, iż nie trzeba posiadać żadnej szczególnej wiedzy medycznej, aby wiedzieć, iż głowa (a to w nią pokrzywdzona otrzymała większość ciosów) jest szczególnie wrażliwą na urazy częścią ludzkiego ciała, przez co uderzenie w nią ze znaczną siłą (nawet jedynie dłonią zaciśniętą w pięść) może spowodować poważne dla zdrowia i życia obrażenia. O umyślnym działaniu oskarżonego świadczą także jego wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, podtrzymane następnie w całości na rozprawie głównej przeprowadzonej w dniu 3 marca 2020 roku, w których oświadczył, że „Ja nie sądzę żeby babcia była w stanie się bronić jak ją białem, jest w takim stanie że nie jest to możliwe” (k. 934 w zw. z k. 41v). Pokrzywdzona K. N. – z czego oskarżony nawet będąc pod wpływem alkoholu w pełni zdawał sobie sprawę – była 90-letnią, obłożnie chorą i leżącą kobietą, a więc w istocie osobą bezbronną w bezpośredniej konfrontacji z dorosłym, w pełni sprawnym fizycznie mężczyzną, jakim jest oskarżony (mający w

chwili czynu ukończone 44 lata). Na niemożność podjęcia jakiegokolwiek obrony, czy ucieczki zwrócili również uwagę biegli dr n. med. K. K. i lek. P. P. (k. 456). W świetle powyższego za bezsporne uznać należało działanie oskarżonego S. N. z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu K. N..

Z uwagi na ujawniony sposób zachowania oskarżonego S. N. względem pokrzywdzonej K. N., jak również finalnie sformułowane przez opiniujących w sprawie biegłych dr n. med. K. K. i lek. P. P. wniosków odnośnie przyczyny śmierci pokrzywdzonej, koniecznym okazało się dokonanie zmiany zarówno opisu, jak i kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego. Przypomnieć w tym miejscu należy, że różnica między zabójstwem z art. 148 § 1 k.k., a przestępstwem z art. 156 § 3 k.k. tkwi w stronie podmiotowej czynu i polega na tym, że w wypadku popełnienia zbrodni zabójstwa sprawca ma zamiar bezpośredni lub ewentualny pozbawienia życia człowieka i w tym celu podejmuje działanie lub zaniechanie, a w wypadku popełnienia

czynu z art. 156 § 3 k.k. sprawca działa z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, a na następstwo czynu w postaci śmierci nawet się nie godzi. Postać ciężkiego uszkodzenia ciała wymieniona w przepisie art. 156 § 1 pkt 1 lub 2 k.k. nie musi być sprecyzowana w świadomości sprawcy, a zamiar spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przyjąć może postać zamiaru ogólnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 września 2009 roku, II AKa 232/09, Lex nr 553847). W poddanym osądowi przypadku niewątpliwie mamy co czynienia z sytuacją opisaną w powołanym judykacie. Bezsprzeczne jest bowiem, że oskarżony zadając wielokrotnie pokrzywdzonej uderzenia przewidywał możliwość spowodowania u niej ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, który ostatecznie przyjął postać choroby realnie zagrażającej jej życiu, a to z uwagi na zaawansowany wiek i ogólną kondycję zdrowotną K. N.. Brak było natomiast dostatecznych podstaw, aby przyjąć, że S. N. swoją świadomością obejmował możliwość wystąpienia śmierci K. N. w wyniku wywołanych

u niej obrażeń ciała, a tym bardziej, aby działał on w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim pozbawienia pokrzywdzonej życia. W złożonych wyjaśnieniach oskarżony zresztą wielokrotnie powtarzał, że nie chciał zabić pokrzywdzonej. Z kolei opiniujący w sprawie biegli dr n. med. K. K. i lek. P. P. jednoznacznie wskazali, że K. N. zmarła w dniu 7 listopada 2019 roku w wyniku niewydolności wielonarządowej spowodowanej doznanymi obrażeniami ciała.

Różnica pomiędzy zabójstwem a przestępstwem przewidzianym w art. 156 § 3 k.k. tkwi w stronie podmiotowej czynu i polega na tym, że w przypadku popełnienia zbrodni zabójstwa sprawca ma zamiar bezpośredni lub ewentualny pozbawienia życia człowieka i w tym celu podejmuje działanie lub zaniechanie, natomiast w przypadku popełnienia czynu z art. 156 § 3 k.k., sprawca działa z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, a następstwo w postaci śmierci ogarnia nieumyślnością. O istnieniu zamiaru zabójstwa w ogóle, a także o postaci tego zamiaru

można wnioskować przede wszystkim na podstawie dokładnej analizy przedmiotowej danego czynu. Należy bowiem zważyć, iż przy osądzie czynów znamienych skutkiem, zamiar sprawcy należy ustalać zarówno na podstawie jego przestępnego zachowania, ilości i siły ciosów zadanych pokrzywdzonemu oraz ich umiejscowienia, jak i na podstawie podmiotowych i przedmiotowych okoliczności czynu. Dopiero bowiem na podstawie tych wszystkich okoliczności dotyczących zarówno rozpoznawanego zdarzenia, jak i osoby sprawcy, możliwe jest odtworzenie rzeczywistych jego przeżyć i ustalenie czego chciał, względnie - postępując w określony sposób - co przewidywał i na co się godził. Ustalenia te należy czynić na podstawie zachowania się sprawcy wobec pokrzywdzonego, ich wzajemnych relacji w okresie poprzedzającym zajście a także na podstawie zachowania się oskarżonego po zdarzeniu.

Ponadto, za przyjęciem określonego zamiaru powinny przemawiać jeszcze inne przesłanki zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe, w szczególności pobudki i sposób działania sprawcy oraz stopień zagrożenia dla życia

pokrzywdzonego. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał na potrzebę dokonania rekonstrukcji procesu motywacyjnego zachodzącego w psychice sprawcy także na podstawie okoliczności podmiotowych takich jak osobowość sprawcy, a więc jego charakter, usposobienie, poziom umysłowy, reakcje emocjonalne i zachowanie w stosunku do otoczenia, tło i powody zajścia, zachowanie przed dokonaniem czynu i potem oraz stosunek do pokrzywdzonego (OSNKW: 1974, poz. 222; 1975, poz. 25). W niniejszej sprawie analiz zachowania oskarżonego nie dostarcza dowodów przemawiających za stwierdzeniem u oskarżonego zamiaru bezpośredniego spowodowania śmierci K. N..

Niewątpliwie, gdyby oskarżony miał zamiar zabicia K. N., to będąc w chwili zdarzenia w mieszkaniu sam jedynie ze swoją babcią, mógłby bez trudu zrealizować swój zamiar i zadać bezbronnej ofierze śmiertelne ciosy. Tak jednak nie postąpił i to nie z powodu interwencji innych osób. Również trudno przypuszczać, aby oskarżony świadomie wybrał taki sposób spowodowania zgonu K. N., jak wynika z opinii biegłych, to

znaczy w mechanizmie spowodowania niewydolności wielonarządowej, skutkującej zgonem pokrzywdzonej. Również próba oceny motywacji, którą kierował się oskarżony, nie wskazuje na zamiar zabójstwa. Niewątpliwie oskarżony wraz z żoną opiekował się swoją babcią i opieka ta była sprawowana w sposób należyty. Prawdopodobnym motywem działania oskarżonego był chęć rozładowania frustracji, jaka pojawiła się u niego w związku z reakcją żony na jego zachowanie wobec niej i rodziny. Wypity alkohol także przyczynił się odhamowująco na reakcję oskarżonego, powodując chęć rozładowania własnych frustracji. Ocena osobowości oskarżonego, jego charakter, usposobienie, poziom umysłowy, reakcje emocjonalne i zachowanie w stosunku do otoczenia, tło i powody zajścia, zachowanie przed dokonaniem czynu i potem oraz stosunek do pokrzywdzonej, także w ocenie sądu nie przemawiają za ustaleniem na tej podstawie zaistnienia u niego zamiaru bezpośredniego spowodowania zgonu K. N..

Tym samym zachowanie oskarżonego S. N. należało zakwalifikować z przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k., nie zaś z art. 148 § 1 k.k.			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

S. N. a

1

Uznając winę i sprawstwo oskarżonego S. N. za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 156 § 3 k.k. – popełnione w sposób opisany w punkcie 1. części rozstrzygającej wyroku – za udowodnione, na podstawie art. 156 § 3 k.k. wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jak również do stopnia jego zawinienia.

W przypadku oskarżonego S. N. za okoliczności łagodzące uznano jego uprzednią niekaralność, złożenie częściowo wiarygodnych wyjaśnień oraz szczere wyrażenie skruchy. Niekorzystnie na sytuację procesową oskarżonego oddziaływały natomiast takie okoliczności, jak popełnienie przestępstwa na szkodę osoby najbliższej (babci K. N.) oraz znajdowanie się w czasie zdarzenia pod wpływem alkoholu. Dodatkowo wzięto pod uwagę rażącą dysproporcję pomiędzy oskarżonym (44-letnim wówczas w pełni sprawnym fizycznie mężczyzną), a pokrzywdzoną (90-letnią obłożnie chorą kobietą, niewstającą w ogóle samodzielnie z łóżka, a więc niemogącą ani podjąć skutecznej

obrony, ani próby ucieczki). Wymierzona oskarżonemu S. N. bezwzględna kara 6 lat pozbawienia wolności winna skłonić go do krytycznej refleksji nad jego dotychczasowym postępowaniem i wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. S. N., choć jest osobą dotąd niekaraną, to jednak z uwagi na charakter popełnionego czynu wymaga poddania długotrwałemu procesowi resocjalizacji w warunkach izolacji penitencjarnej, w toku której winien on także podjąć terapię ukierunkowaną na zwalczenie występującego u niego problemu uzależnienia od alkoholu. Pomimo wiedzy o tym, jak alkohol działa na jego organizm, oskarżony w dniu 21 października 2019 roku sięgnął po niego, a następnie nie mając ku temu w istocie żadnych powodów, zaatakował K. N., która w bezpośredniej z nim konfrontacji była zupełnie bezbronna. Aktualnie oskarżony – pomimo wyrażenia skruchy – nie daje żadnej rękojmi prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie, co znalazło wyraz w wymiarze orzeczonej wobec niego kary (oscylującej powyżej przewidzianego przez ustawodawcę w art. 156 § 3 k.k. progu), która z uwagi na jego

			<p>postawę, znaczny stopień zawinienia oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu musiała zostać określona na odpowiednio surowym poziomie. Mając na uwadze powyższe, karę 6 lat pozbawienia wolności należy uznać za sprawiedliwą i adekwatną prawnokarną reakcję na popełniony przez oskarżonego S. czyn, a więc karę mogącą w pełni spełnić określone przez ustawodawcę cele zarówno w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej.</p>
S. N.	2		<p>Kierując się dyrektywą pomieszczoną w art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczono okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godziny 14:10 dnia 22 października 2019 roku do godziny 14:10 dnia 15 września 2021 roku i nadal.</p>
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Kierując się względami słuszności, o których mowa w art. 624 § 1 k.p.k., jak również mając na uwadze fakt wymierzenia oskarżonemu długoterminowej, bezwzględnej kary pozbawienia wolności, zwolniono S. N. z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (w tym opłaty) wynikłych na skutek przeprowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego.</p>	
<p>7. <i>Podpis</i></p>		
<p>P., dnia 21 października 2021 roku</p>		

sędzia Paweł Spaleniak sędzia Piotr Kurczewski	
---	--